

ΜΑΘΗΜΑ: ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΗ ΙΙ

ΘΕΜΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗΣ: ΕΠΙΧΡΙΣΜΑΤΑ – ΔΑΠΕΔΑ.

(πηγή:http://www.arch.ntua.gr/sites/default/files/resource/7846_dialexeis-theorias-oikodomikis-1-k.karadimas./09_epihrismata.pdf και [10_dapeda.pdf](#))

Μαργαρίτα Γ. Αλεξίου
Αρχιτέκτονας Μηχ. Ε.Μ.Π.
Μsc Προστασία Μνημείων Ε.Μ.Π.

ΕΠΙΧΡΙΣΜΑΤΑ

- Η διαδικασία επιχρίσματος (σοβατίσματος) των επιφανειών ενός κτηρίου αποτελεί τον κλασικό τρόπο φινιρίσματος τους και διαμορφώνει σε σημαντικό βαθμό την τελική του εικόνα. Ανάλογα με το επιθυμητό αποτέλεσμα ο σοβάς μπορεί να έχει αδρή υφή, σκοτίες, να περιέχει χρώμα κ.λπ.
- Το σοβάτισμα πραγματοποιείται σε τρία στάδια: το 'πεταχτό' (πρώτη στρώση), το 'λάσπωμα' (βασική στρώση) και το 'μαρμάρωμα' (τελική στρώση).
- Από τα υλικά που χρησιμοποιούνται για την παρασκευή του μείγματος κάθε στρώσης (τσιμέντο, άμμος, ασβέστης κ.λπ.) εκείνα τα οποία κυρίως καθορίζουν την ποιότητα του σοβά είναι ο ασβέστης και η άμμος.
- Καλός ασβέστης θεωρείται εκείνος που έχει ωριμάσει αρκετά. Σε παλιότερες εποχές η ωρίμανσή του γινόταν σε λάκο (ασβεστόλακο) ο οποίος ανοιγόταν στο χώρο της οικοδομής στο ξεκίνημά της. Σήμερα έρχεται έτοιμος στο εργοτάξιο σε τυποποιημένα σακουλάκια.
- Επίσης σημαντική είναι η επιλογή άμμου κατάλληλης κοκκομετρίας, που θα πρέπει να μην περιέχει άλατα (άμμος λατομείου ή ποταμίσια).
- Τα βασικά παραδοσιακά εργαλεία σοβατίσματος είναι το μυστρί και το φραγκόφτυαρο (ξύλινη ή πλαστική επιφάνεια τοποθέτησης σοβά, με λαβή στην κάτω επιφάνειά της). Σήμερα επιπλέον χρησιμοποιούνται κατάλληλα μηχανήματα για την παραγωγή του σοβά (ανάμειξη υλικών) και το 'πέταγμα' του στην επιφάνεια του τοίχου (πρέσα).

Φραγκόφτυαρο και μυστρί.

Μηχανή σοβατίσματος.

(πηγή:http://www.arch.ntua.gr/sites/default/files/resource/7846_dialexeis-theorias-oikodomikis-1-k.karadimas./09_epihrismata.pdf)

1^ο στάδιο (πεταχτό).

Σε αυτό το στάδιο απλώνεται (πετάγεται) πάνω σε όλες τις επιφάνειες (κατακόρυφες, οριζόντιες – οροφές) ένα πρώτο λεπτό ομοιογενές στρώμα επιχρίσματος, αποτελούμενο από τσιμέντο, χονδρόκοκκη άμμο και νερό. Η αναλογία τσιμέντου προς άμμο είναι 1:3 ενώ το νερό προστίθεται σταδιακά, μέχρι τη στιγμή που το μείγμα θα γίνει αρκετά υδαρές και εργάσιμο (εύκολο στην κατεργασία). Προκειμένου να βελτιωθούν οι ιδιότητές του μπορεί να προστεθούν κατάλληλα χημικά πρόσμικτα (βελτιωτικό γαλάκτωμα).

Πριν ξεκινήσει το πεταχτό έχει προηγηθεί επικάλυψη της τραυματισμένης τοιχοποιίας στις θέσεις όπου έχουν διέλθει εγκαταστάσεις, με πλαστικό πλέγμα ή γαλβανισμένο (νευρομετάλ). Ουσιαστικά μέσω του πλέγματος εξασφαλίζεται η καλή πρόσφυση του σοβά στην ανομοιογενή επιφάνεια της τραυματισμένης τοιχοποιίας. Στα επιφανειακά σπασίματα τοποθετείται πλαστικό πλέγμα που στερεώνεται στον τοίχο με λάσπη, ενώ στα πιο σοβαρά νευρομετάλ που στερεώνεται με γαλβανισμένο σύρμα.

Επίσης οι γωνίες της τοιχοποιίας μπορούν να ενισχυθούν με την τοποθέτηση γωνιόκρανου (γαλβανισμένου ελάσματος). Το γωνιόκρανο συγκολλάται στην επιφάνεια λασπώματος δημιουργώντας μιά μεταλλική ακμή, η οποία προστατεύει τη γωνία του τοίχου από σπασίματα και παράλληλα λειτουργεί σαν οδηγός σοβατίσματος.

Βασικός σκοπός της πρώτης στρώσης είναι να γίνει η επιφάνεια που πρόκειται να σοβατιστεί αρκετά αδρή, ώστε να αποκτήσει καλή πρόσφυση σε αυτή η δεύτερη (βασική) στρώση σοβά.

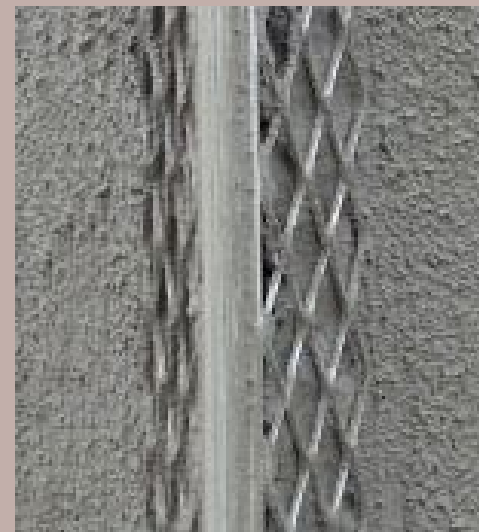

Επικάλυψη 'τραυματισμένων' τοιχοποιιών με νευρομετάλλ, στις θέσεις τοποθέτησης εγκαταστάσεων.

(πηγή:http://www.arch.ntua.gr/sites/default/files/resource/7846_dialexeis-theorias-oikodomikis-1-k.karadimas./09_epihrismata.pdf)

Γαλβανισμένο πλέγμα
(νευρομετάλ).

Γαλβανισμένο γωνιόκρανο.

Επικάλυψη 'τραυματισμένης' τοιχοποιίας με πλαστικό πλέγμα.

(πηγή:http://www.arch.ntua.gr/sites/default/files/resource/7846_dialexeis-theorias-oikodomikis-1-k.karadimas./09_epihrismata.pdf)

2^ο στάδιο (λάσπωμα).

Αποτελεί τη βασική στρώση σοβατίσματος, με την οποία καλύπτονται όλες οι ανομοιομορφίες και οι ατέλειες της τοιχοποιίας.

Το επίχρισμα που χρησιμοποιείται στο λάσπωμα παράγεται με ανάμειξη τσιμέντου, άμμου, ασβέστη (σε αναλογία 1:9:5) και νερού. Το πάχος αυτής της στρώσης σε κατακόρυφες επιφάνειες φτάνει τα 15χιλ., ενώ το συνολικό πάχος και των τριών στρώσεων τα 20χιλ. (σε οροφές, για λόγους καλύτερης πρόσφυσης του επιχρίσματος, αλλά και αποφυγής τραυματισμών, το συνολικό πάχος σοβά φτάνει τα 10χιλ.).

Για την ξήρανση του επιχρίσματος απαιτούνται 7 ημέρες ανά εκατοστό του πάχους του. Για να γίνεται ομαλά η διαδικασία επίστρωσης, η εφαρμογή του σοβά δεν θα πρέπει να πραγματοποιείται σε θερμοκρασίες περιβάλλοντος μικρότερες των 5°C και μεγαλύτερες των 35°C.

Το λάσπωμα γίνεται αφού προηγουμένως δημιουργηθούν στην επιφάνεια του τοίχου κατακόρυφοι οδηγοί από επίχρισμα. Οι οδηγοί έχουν πάχος ίσο με αυτό της δεύτερης στρώσης και στοιχίζονται ανά περίπου 1μ. (όση δηλαδή είναι η απόσταση την οποία μπορεί να καλύψει η κίνηση ενός χεριού για το άπλωμα του σοβά).

Στη συνέχεια γεμίζει σταδιακά με επίχρισμα, από κάτω προς τα πάνω, κάθε μία από τις ζώνες μεταξύ δύο διαδοχικών οδηγών. Το στρώσιμο γίνεται τραβώντας το επίχρισμα με πήχη (μακρόστενο ξύλο) προς τα πάνω, προσέχοντας πάντα το πάχος κάθε στρώσης να ακολουθεί αυτό των πλευρικών οδηγών (ώστε το πάχος του σοβά να είναι παντού ίδιο). Στο τέλος η επιφάνεια χαράσσεται με μυστρί, ώστε να κολλήσει καλύτερα πάνω της η τελευταία, τρίτη στρώση σοβά.

Τοιχοποιία με οδηγούς σοβατίσματος πριν τη 2^η στρώση.

Οδηγοί σοβατίσματος.

Σοβάτισμα μεταξύ των οδηγών.

Ολοκλήρωση 2^{ης} στρώσης σοβατίσματος.

(πηγή: http://www.arch.ntua.gr/sites/default/files/resource/7846_dialexeis-theorias-oikodomikis-1-k.karadimas./09_epihrismata.pdf)

3^ο στάδιο (μαρμάρωμα).

Πρόκειται για την τελική στρώση σοβά, που ολοκληρώνει αυτή τη φάση επεξεργασίας των επιφανειών ενός κτηρίου.

Το επίχρισμα που χρησιμοποιείται στο μαρμάρωμα αποτελείται από λευκό τσιμέντο, μαρμαρόσκονη, ασβέστη (σε αναλογία 1:9:5) και νερό. Το μείγμα αυτό απλώνεται στην επιφάνεια που θέλουμε να επικαλύψουμε, δημιουργώντας μιά λεπτή κρούστα.

Προσοχή χρειάζεται στην επεξεργασία των ορίων των επιχρισμένων επιφανειών και ιδιαιτέρως στις θέσεις των κουφωμάτων, όπου θα πρέπει να έχει προβλεφθεί αυτά να έρχονται περασιά με την τελική επιφάνεια του σοβά.

Η ψευτόκασα λειτουργεί ως όριο σοβατίσματος.

Τελική μορφή επιχρισμένης επιφάνειας.

(πηγή:http://www.arch.ntua.gr/sites/default/files/resource/7846_dialexeis-theorias-oikodomikis-1-k.karadimas./09_epihrismata.pdf)

ΔΑΠΕΔΑ*

- Ως δάπεδο ορίζεται το σύνολο των υλικών που καλύπτει τα πατώματα (οριζόντια επιφανειακά ή γραμμικά φέροντα στοιχεία) και διαμορφώνει την τελική επιφάνειά τους.
- Για την επιλογή ενός δαπέδου πρέπει να λαμβάνονται υπόψιν τα εξής χαρακτηριστικά, τα οποία σχετίζονται κυρίως με τις απαιτήσεις της χρήσης του χώρου:
 - α) Αντοχή στο χρόνο, τη φωτιά και στις μηχανικές και χημικές καταπονήσεις.
 - β) Ανάγκη συντήρησης.
 - γ) Μονωτικές ιδιότητες.
 - δ) Κόστος κατασκευής.
 - ε) Αισθητική του χώρου.
- Ανάλογα με το υλικό κατασκευής τους τα δάπεδα χωρίζονται στις εξής βασικές κατηγορίες:
 - 1) Δάπεδα από φυσικές πλάκες.
 - 2) Δάπεδα από τεχνητές πλάκες.
 - 3) Συνθετικά δάπεδα.
 - 4) Ξύλινα δάπεδα.
 - 5) Μεταλλικά δάπεδα.
 - 6) Χυτά δάπεδα.

* (πηγή: http://www.arch.ntua.gr/sites/default/files/resource/14304_/simiosis_oik2_site.pdf)

1) Δάπεδα από Φυσικές Πλάκες.

Οι φυσικές πλάκες (μαρμάρινες, πέτρινες – σχιστολιθικές κ.λπ.) έχουν πάχος 20-40χιλ., σχήμα ορθογώνιο ή ακανόνιστο και μεγάλη επιφάνεια έδρασης. Χρησιμοποιούνται για την επίστρωση τόσο εσωτερικών όσο και εξωτερικών χώρων.

- Διαδικασία Κατασκευής.

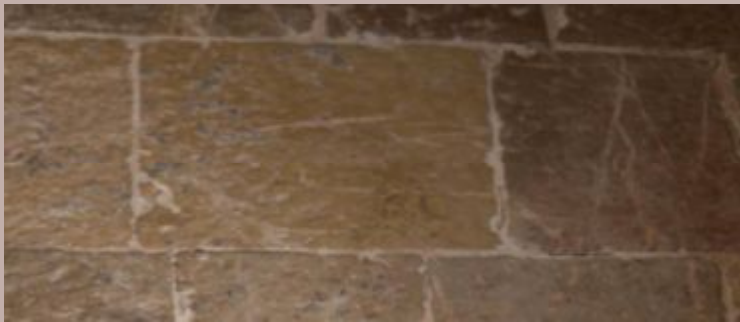
Πριν από την επίστρωση των φυσικών πλακών πραγματοποιείται εξομάλυνση της επιφάνειας του πατώματος με διάστρωση γαρμπιλοδέματος (μείγμα από τσιμέντο, νερό και αδρανή μεγέθους έως 16χιλ. – μικρότερης διατομής από τα σκύρα).

Αφού στεγνώσει το γαρμπιλόδεμα απλώνεται πάνω στην επίπεδη επιφάνειά του ένα παχύ στρώμα ασβεστοτσιμεντοκονίας (συνδετικό κονίαμα από τσιμέντο, άμμο, ασβέστη και νερό).

Οι πλάκες πριν τοποθετηθούν πάνω στο συνδετικό κονίαμα βρέχονται και στην κάτω επιφάνειά τους απλώνεται σκόνη τσιμέντου (επίπαση), ώστε να ισχυροποιηθεί η συγκόλλησή τους.

Κατά την τοποθέτησή τους πρέπει να αφήνονται μεταξύ τους αρμοί διαστολής πάχους 2-5χιλ. (αρμολόγημα), ώστε να αποφεύγονται οι αποκολλήσεις λόγω συστολοδιαστολών. Οι αρμοί αυτοί σφραγίζονται με τσιμέντο ή ειδικούς στόκους.

Αφού ολοκληρωθεί η τοποθέτηση των πλακών, μετά από διάστημα τουλάχιστον 15 ημερών (ώστε να έχει στεγνώσει το συνδετικό κονίαμα), ακολουθούν εργασίες λείανσης και στίλβωσης της επιφάνειάς τους με μηχανικά μέσα (εφόσον προβλέπεται από τη μελέτη).

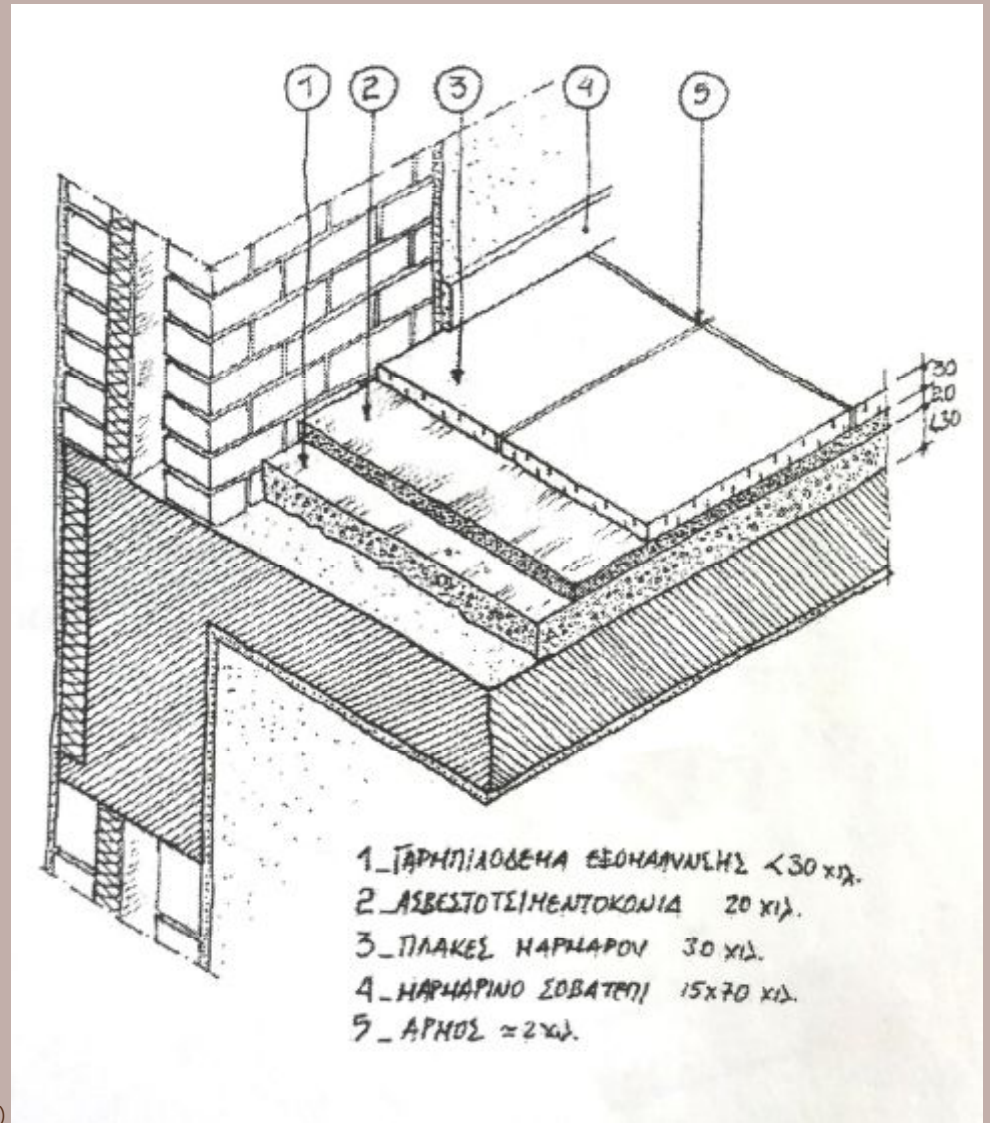

Δάπεδα από φυσικές πλάκες.

(πηγή: http://www.arch.ntua.gr/sites/default/files/resource/7846_dialexeis-theorias-oikodomikis-1-k.karadimas./10_dapeda.pdf)

Αξονομετρικό σκίτσο κατασκευής δαπέδου από μαρμάρινες πλάκες.

(πηγή: http://www.arch.ntua.gr/sites/default/files/resource/14304_/simiosis_oik2_site.pdf)

2) Δάπεδα από Τεχνητές Πλάκες.

Το πιο συνηθισμένο είδος τεχνητών πλακών είναι τα κεραμικά πλακίδια.

Πριν την τοποθέτησή τους απαιτείται εξομάλυνση της επιφάνειας του πατώματος (όπως και στις φυσικές πλάκες) και στη συνέχεια επιπέδωσή της με επίστρωση τσιμεντοκονίας 30χιλ. Για τη συγκόλληση των πλακιδίων χρησιμοποιείται ειδική κόλλα, ενώ οι αρμοί μεταξύ τους σφραγίζονται με ακρυλικό στόκο.

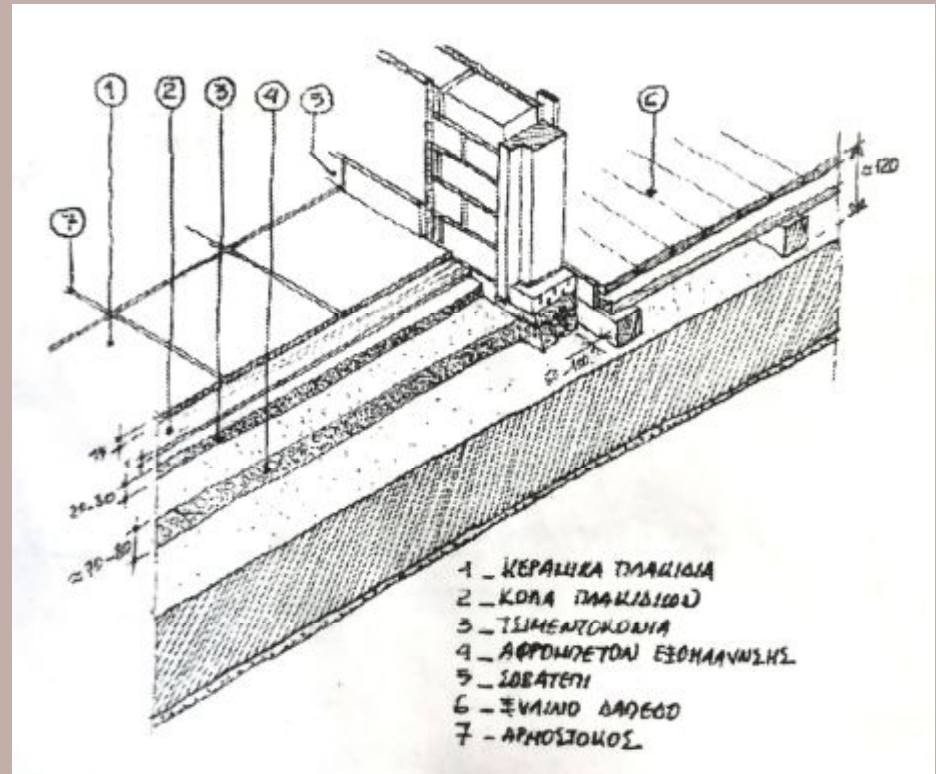

Δάπεδο από κεραμικά πλακίδια.

(πηγή: http://www.arch.ntua.gr/sites/default/files/resource/7846_dialexeis-theorias-oikodomikis-1-k.karadimas./10_dapeda.pdf)

Αξονομετρικό σκίτσο κατασκευής δαπέδου από κεραμικά πλακίδια.

(πηγή: http://www.arch.ntua.gr/sites/default/files/resource/14304_/simiosis_oik2_site.pdf)

3) Συνθετικά δάπεδα.

Πρόκειται για δάπεδα από λεπτά πλαστικά φύλλα, ρολά ή πλακίδια από linoleum, R.V.C., πολυβινυλικά κ.λπ. Τοποθετούνται πάνω σε λείες τελειωμένες επιφάνειες δαπέδων από τσιμεντοκονία, μωσαϊκό ή γαρμπιλομωσαϊκό με ειδική κόλλα ή κολλώδες γαλάκτωμα. Αν η επιφάνεια δεν είναι ομαλή διαστρώνεται αυτοεπιπεδούμενος στόκος και αφού στεγνώσει τοποθετείται το δάπεδο. Η επιφάνεια τοποθέτησης πρέπει να είναι εντελώς στεγνή.

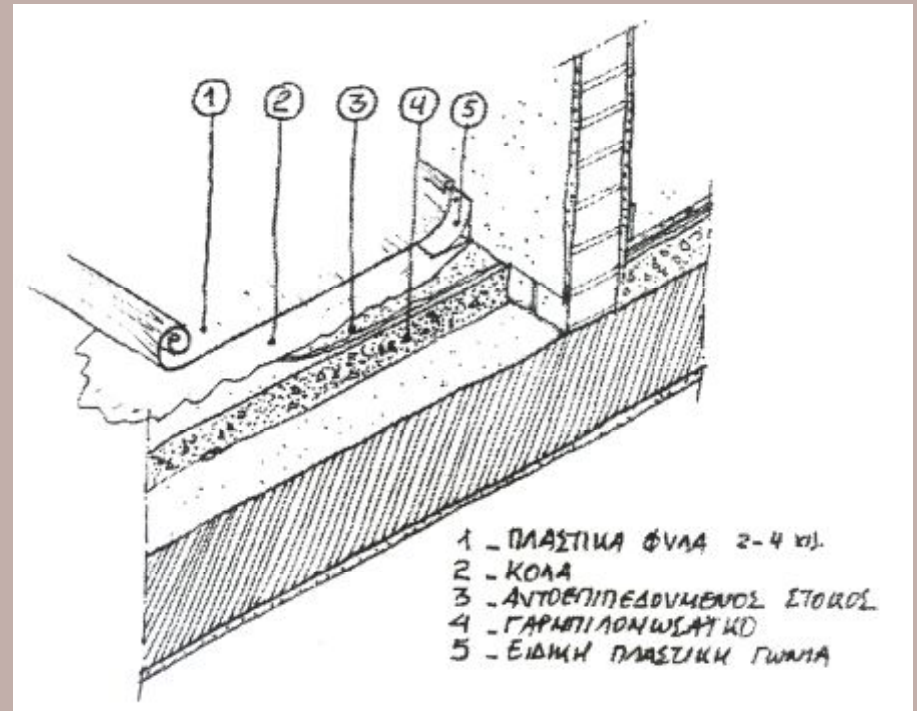

Πλαστικό δάπεδο.

(πηγή: http://www.arch.ntua.gr/sites/default/files/resource/7846_dialexeis-theorias-oikodomikis-1-k.karadimas./10_dapeda.pdf)

Αξονομετρικό σκίτσο κατασκευής πλαστικού δαπέδου.

(πηγή: http://www.arch.ntua.gr/sites/default/files/resource/14304_/_simiosis_oik2_site.pdf)

4) Ξύλινα δάπεδα.

Η ξυλεία που χρησιμοποιείται για την κατασκευή δαπέδων προέρχεται συνήθως από πλατύφυλλα δέντρα (καστανιά, καρυδιά, οξιά, δρυς κ.λπ.). Ανάλογα με τη διαμόρφωσή της χωρίζεται σε τέσσερις κατηγορίες:

α) Τα παρκέτα, πάχους 18-22χιλ. και μήκους 250-500χιλ.

β) Τις λωρίδες, πάχους 18-22χιλ. και μήκους 500-1500χιλ.

γ) Τα μικρά παρκέτα (μωσαϊκά), τα οποία διαμορφώνονται σε πλάκες 500χιλ. x 500χιλ.

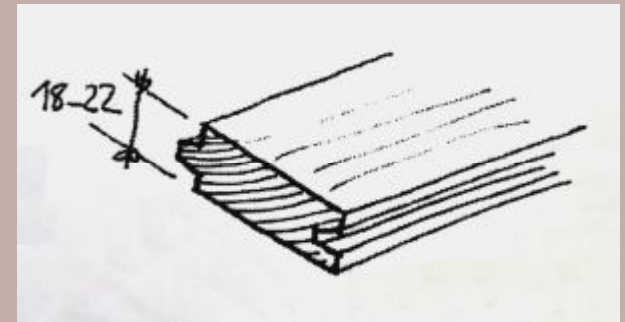
δ) Και τα βιομηχανοποιημένα ξύλινα δάπεδα (Laminate) πάχους 8χιλ., πλάτους 195χιλ. και μήκους 1200χιλ.

Τα τεμάχια των ξύλινων δαπέδων συνήθως τοποθετούνται θηλυκωτά.

Συχνά για την τοποθέτησή τους απαιτείται η δημιουργία υποδομής, που ονομάζεται ψευδοπάτωμα. Αυτό αποτελείται από τάβλες πάχους 18-22χιλ., πλάτους 100-150χιλ. και μήκους έως 2.500χιλ. και καδρόνια διαστάσεων διατομής 50χιλ. x 50χιλ. ή 40χιλ. x 40χιλ. ή 50χιλ. x 70χιλ. και μήκους έως 2.500χιλ.

Η κατασκευή των ξύλινων δαπέδων πρέπει να γίνεται πάνω σε εντελώς στεγνή επιφάνεια.

Μετά την τοποθέτησή τους τα ξύλινα δάπεδα των τριών πρώτων κατηγοριών λειαίνονται με μηχανή και λουστράρονται με ειδικά βερνίκια.

Θηλυκωτή διαμόρφωση τεμαχίου ξύλινου δαπέδου.
(πηγή: http://www.arch.ntua.gr/sites/default/files/resource/14304_/simiosis_oik2_site.pdf)

A) Παρκέτα.

Για την κατασκευή των παρκέτων αρχικά τοποθετούνται αξονικά καδρονάκια ανά 400-450χιλ. Αυτά στερεώνονται βιδωτά στο πάτωμα με στριφώνια και ηχοαπορροφητικά ούπα, ή πάνω σε αντικραδασμικές βάσεις που επίσης βιδώνονται στο πάτωμα. Πάνω στα καδρόνια καρφώνονται οι τάβλες του ψευδοπατώματος και στη συνέχεια τοποθετούνται τα παρκέτα, επίσης καρφωτά.

B) Λωρίδες.

Οι λωρίδες τοποθετούνται όπως τα παρκέτα, χωρίς όμως ψευδοπάτωμα, ενώ οι αποστάσεις μεταξύ των καδρονιών φτάνουν τα 600χιλ.

Γ) Μικρά Παρκέτα (Μωσαϊκά).

Τα ξύλινα δάπεδα σε μορφή πλακών τοποθετούνται με κατάλληλη κόλλα πάνω σε τελειωμένες επιφάνειες δαπέδων από τσιμεντοκονία, μωσαϊκό, ή γαρμπιλομωσαϊκό.

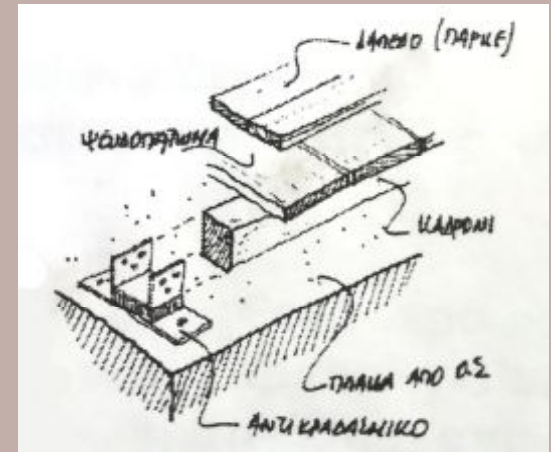

Αντικραδασμική βάση.

(πηγή: http://www.arch.ntua.gr/sites/default/files/resource/7846_dialexeis-theorias-oikodomikis-1-k.karadimas./10_dapeda.pdf)

Αξονομετρικό σκίτσο κατασκευής δαπέδου από παρκέτα.

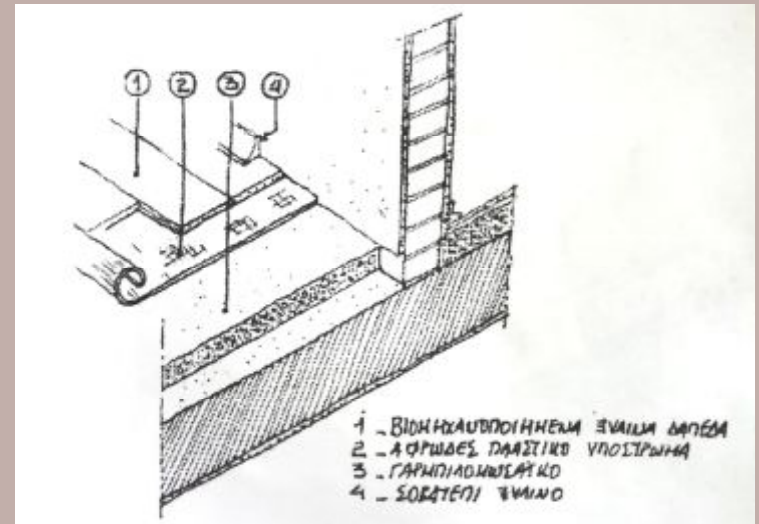
(πηγή: http://www.arch.ntua.gr/sites/default/files/resource/14304_/simiosis_oik2_site.pdf)

Δ) Βιομηχανοποιημένα Ξύλινα Δάπεδα (Laminate).

Κατασκευάζονται από ινοσανίδες τύπου M.D.F., υψηλής πυκνότητας και πάχους 8χιλ., στην πάνω επιφάνεια των οποίων επικολλάται συνθετικό υλικό μεγάλης αντοχής σε χάραξη και τριβή, που έχει την όψη ξύλου. Στην κάτω επιφάνειά τους επικολλάται επίσης συνθετικό υλικό, κατάλληλο ώστε να εξασφαλίζει μεγάλη σταθερότητα και καλή εφαρμογή.

Η κατασκευή του βιομηχανοποιημένου ξύλινου δαπέδου γίνεται πάνω σε τελειωμένες και εντελώς στεγνές επιφάνειες δαπέδων από τσιμεντοκονία, μωσαϊκό, ή γαρμπιλομωσαϊκό. Τα τεμάχια του δαπέδου τοποθετούνται θηλυκωτά, με ειδική κόλλα, πάνω σε ηχοαπορροφητικό υπόστρωμα από πλαστικό αφρώδες πολυαιθυλένιο, πάχους 2χιλ. Μετά τη διαμόρφωσή του το δάπεδο είναι έτοιμο για χρήση, χωρίς καμία επιπλέον επεξεργασία.

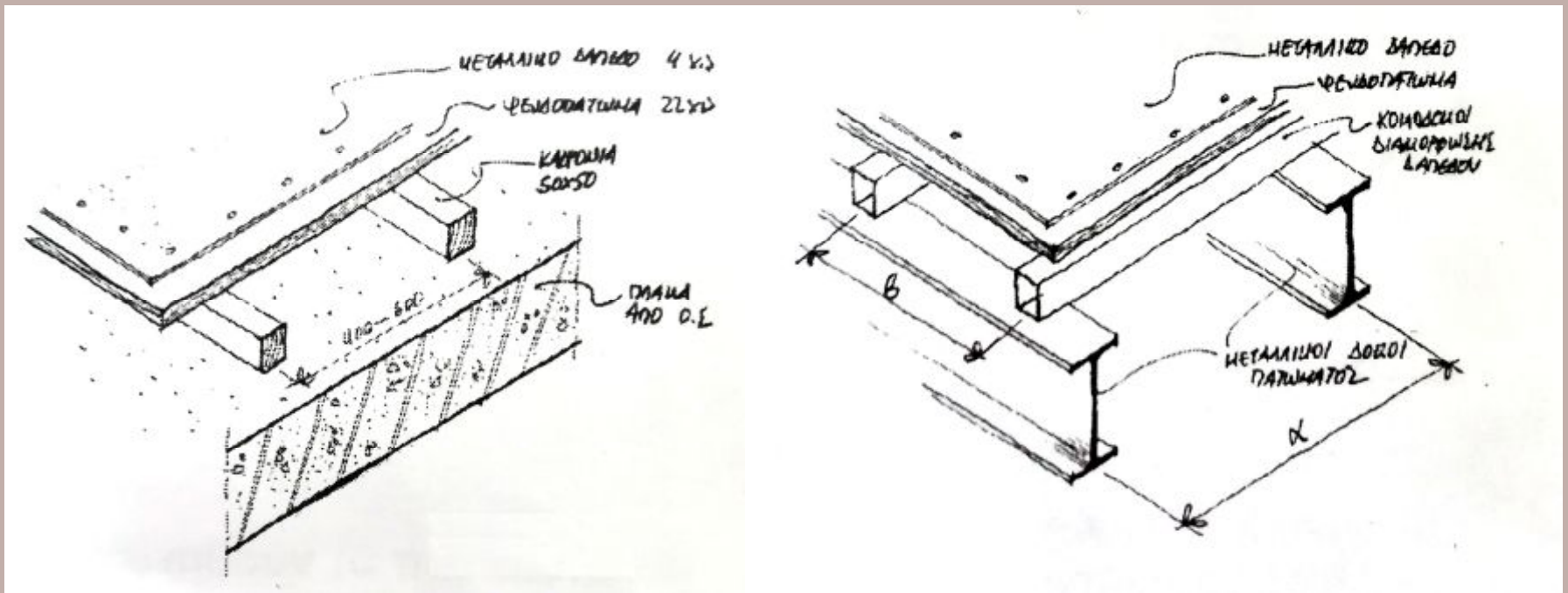

Αξονομετρικό σκίτσο κατασκευής βιομηχανοποιημένου ξύλινου δαπέδου.
(πηγή: http://www.arch.ntua.gr/sites/default/files/resource/14304/_simiosis_oi2_site.pdf)

5) Μεταλλικά δάπεδα.

Τα μεταλλικά δάπεδα αποτελούνται από φύλλα λαμαρίνας ή αλουμινίου πάχους έως 4χιλ. Συνήθως βιδώνονται πάνω σε ψευδοπάτωμα, αποτελούμενο από τάβλες ή φύλλα αντεπικολητής ξυλείας (κόντρα πλακέ θαλάσσης) ή μορισανίδες (M.D.F.) πάχους 18-22χιλ.

Το ψευδοπάτωμα βιδώνεται πάνω σε κοίλο μεταλλικό σκελετό ή ξύλινο, του οποίου οι φορείς απέχουν μεταξύ τους αξονικά από 350χιλ. έως 600χιλ. Ο φέροντας οργανισμός του πατώματος μπορεί να είναι μεταλλικός, ξύλινος ή από σπλισμένο σκυρόδεμα.

Αξονομετρικά σκίτσα κατασκευής μεταλλικού δαπέδου πάνω σε πάτωμα από σπλισμένο σκυρόδεμα και σε πάτωμα με μεταλλικό φέροντα οργανισμό.

(πηγή: http://www.arch.ntua.gr/sites/default/files/resource/14304_/simiosis_oik2_site.pdf)

6) Χυτά δάπεδα.

Τα χυτά δάπεδα χωρίζονται σε δύο μεγάλες κατηγορίες, στα μωσαϊκά και στα βιομηχανικά.

1) Μωσαϊκά.

Τα μωσαϊκά με τη σειρά τους διακρίνονται σε τρεις υποκατηγορίες:

α) Στα γαρμπιλομωσαϊκά.

β) Στα μωσαϊκά με κοινό τσιμέντο και μεγάλες ψηφίδες (μαρμαροψηφίδες).

γ) Και στα μωσαϊκά με λευκό τσιμέντο ή με ανάμιξη χρώματος με ψηφίδες σε διάφορα μεγέθη και χρώματα.

Η κατασκευή του μωσαϊκού δαπέδου ξεκινά με διαβροχή της επιφάνειας του πατώματος με άφθονο νερό. Στη συνέχεια διαστρώνεται με σκούπα τσιμέντο αραιωμένο με νερό (αριάνι), ώστε να κλείσουν όλοι οι πόροι της. Μετά απλώνεται η πρώτη στρώση, αποτελούμενη από μαρμαροψηφίδες και τσιμέντο εν ξηρώ, με πάχος 30-50χιλ.

Ακολουθεί διαβροχή της επιφάνειας με λίγο νερό, διάστρωση με μυστρί και πήχη, δημιουργία επίπεδης επιφάνειας με ειδικό κύλινδρο, τοποθέτηση των μαρμαροψηφίδων και χρησιμοποίηση δεύτερου, βαρύτερου κυλίνδρου για επιπέδωση, με παράλληλη διαβροχή του υλικού με αριάνι από τσιμέντο και χρώμα.

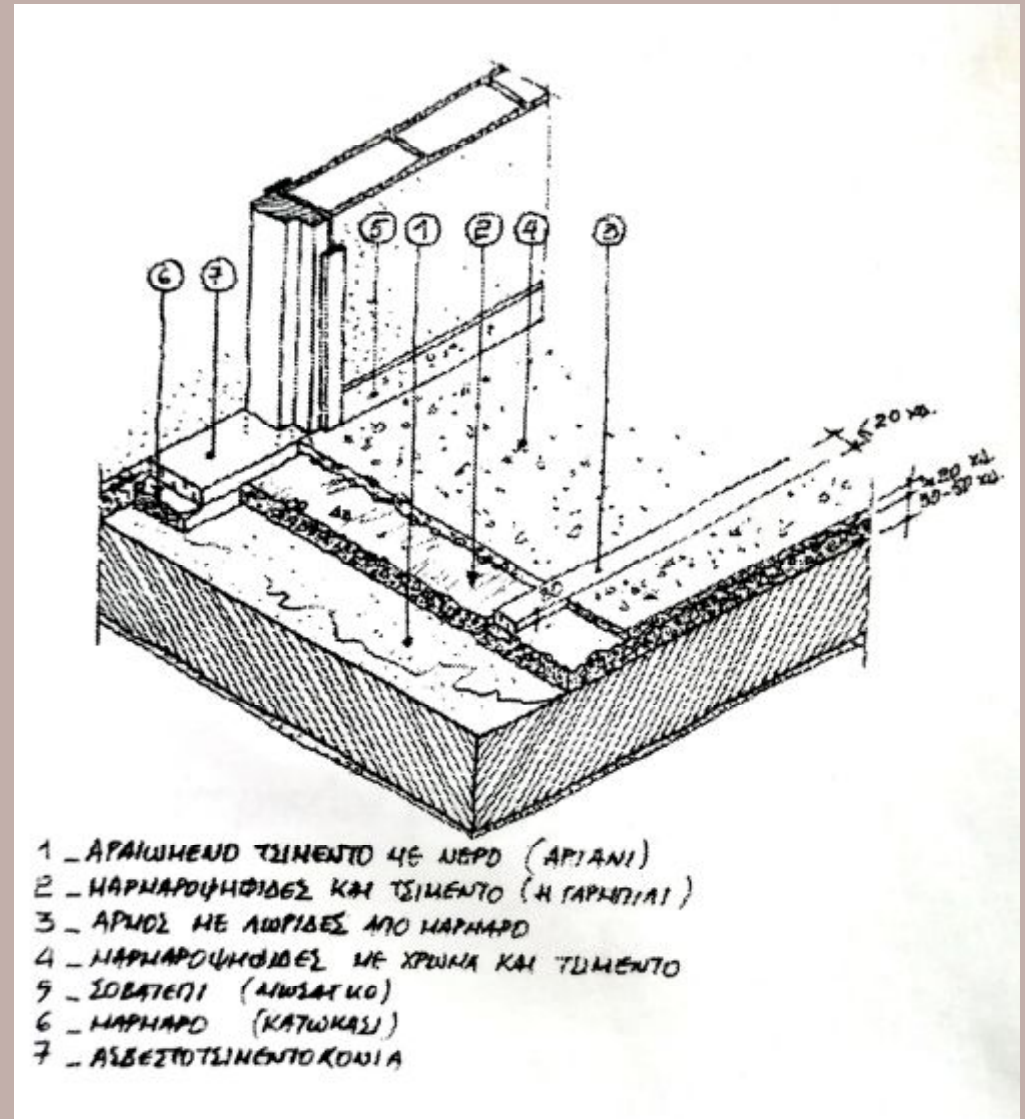
Κατά τη διάστρωση πρέπει να προβλεφθούν αρμοί διαστολής ανά 15τ.μ., για να μην υπάρξουν ραγίσματα λόγω θερμοκρασιακών μεταβολών.

Μετά από τέσσερις ημέρες γίνεται λείανση της επιφάνειας του μωσαϊκού με ειδική μηχανή, ρίχνοντας νερό και αριάνι, για να σφραγιστούν οι αρμοί.

Μωσαϊκό δάπεδο.

(πηγή: http://www.arch.ntua.gr/sites/default/files/resource/7846_dialexeis-theorias-oikodomikis-1-k.karadimas./10_dapeda.pdf)

Αξονομετρικό σκίτσο κατασκευής μωσαϊκού δαπέδου.

(πηγή: http://www.arch.ntua.gr/sites/default/files/resource/14304_/simiosis_oik2_site.pdf)

2) Βιομηχανικά.

Τα δάπεδα αυτής της κατηγορίας ονομάζονται βιομηχανικά γιατί χρησιμοποιούνται ευρέως σε βιομηχανικές εγκαταστάσεις, εργαστήρια και χώρους εργασίας.

Διακρίνονται σε τέσσερις υποκατηγορίες:

-Σκληρυντικά επιφανειών.

Πρόκειται για κονίες με βάση αδρανή, οι οποίες ενσωματώνονται στο νωπό σκυρόδεμα και προσδίδουν στην επιφάνειά του μεγάλη σκληρότητα.

-Εποξειδικά δάπεδα.

Χρησιμοποιούνται στο εσωτερικό βιομηχανικών χώρων και διακρίνονται στα απλά εποξειδικά δάπεδα και στα υδροδιαλυτά (κατασκευάζονται με διαφορετικό τύπο εποξειδικής ρητίνης).

- Τσιμεντοειδή δάπεδα.

Αποτελούνται από κονιάματα ενός ή δύο συστατικών, με βάση το τσιμέντο, με ειδικά πρόσμικτα και ακρυλικά πολυμερή.

-Δάπεδα πολυουρεθανικών ρητινών.

Μοιάζουν με τα εποξειδικά δάπεδα, με τη διαφορά ότι κατασκευάζονται με πολυουρεθανική ρητίνη.